

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3406/2023
01.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Олга Василијевић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Доситеј Обрадовић“ из Београда, коју заступа Државни правобранилац, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље АА изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 140/23 од 24.05.2023. године, у седници одржаној 01.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље АА изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 140/23 од 24.05.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље АА изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 140/23 од 24.05.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 495/2021 од 08.11.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе тужиље АА које је учињено поднеском од 24.03.2022. године. Ставом другим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе тужиље ББ које је учињено поднеском од 24.03.2022. године. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиље АА којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од маја 2018. године до децембра 2020. године исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље АА којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за 2018, 2019. и 2020. годину исплати новчане износе у вредности и са каматом као у њеном садржају. Ставом петим изреке, одбијен је, као неоснован евентуални тужбени захтев тужиље АА којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од маја 2018. године до децембра 2020. године исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом шестим изреке,

одбијен је, као неоснован евентуални тужбени захтев ББ којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за 2018, 2019. и 2020. године новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом деветнаестим изреке, одбијен је, као неоснован евентуални тужбени захтев тужиље ББ којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од маја 2018. године до децембра 2020. године исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом двадесетим изреке, одбијен је, као неоснован евентуални тужбени захтев тужиље ББ којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од маја 2018. године до децембра 2020. године исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом двадесет првим изреке, одбијен је, као неоснован евентуални тужбени захтев тужиље ББ којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име мање исплаћене минималне зараде у висини додатака на име накнаде за исхрану у току рада за период од маја 2018. године до децембра 2020. године исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом двадесет другим изреке, одбијен је, као неоснован евентуални тужбени захтев тужиље ББ којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име мање исплаћене минималне зараде у висини додатака на име регреса за коришћење годишњег одмора за 2018, 2019. и 2020. годину исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом двадесет трећим изреке, одбијен је, као неоснован евентуални тужбени захтев тужиље ББ којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име мање исплаћене минималне зараде у висини додатака на име накнаде за исхрану у току рада за период од маја 2018. године до децембра 2020. године исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом двадесет четвртим изреке, одбијен је, као неоснован евентуални тужбени захтев тужиље ББ којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име мање исплаћене минималне зараде у висини додатака на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за 2018, 2019. и 2020. године исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом двадесет петим изреке, одбијен је, као неоснован евентуални тужбени захтев тужиље ББ којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име мање исплаћене минималне зараде у висини додатака на име накнаде за исхрану у току рада за период од маја 2018. године до децембра 2020. године исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом двадесет шестим изреке, одбијен је, као неоснован евентуални тужбени захтев тужиље ББ којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име мање исплаћене минималне зараде у висини додатака на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од маја 2018. године до децембра 2020. године исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом двадесет седмим изреке, одбијен је захтев тужиља да се обавезе тужена да им накнади трошкове парничног поступка. Ставом двадесет осмим изреке, усвојен је захтев тужене па су обавезане тужиље да солидарно накнаде трошкове парничног поступка туженој у укупном износу од 76.500,00 динара. Ставом двадесет деветим изреке, ослобођене су тужиље обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 140/23 од 24.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснован жалба тужиља и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем, четвртм, петом, шестом, седмом, осмом, деветом, десетом, једанаестом, дванаестом, тринаестом, четрнаестом, петнаестом, шеснаестом, седамнаестом, осамнаестом, деветнаестом, двадесетом, двадесет првом, двадесет другом, двадесет трећем, двадесет четвртм, двадесет петом, двадесет

шестом, двадесет седмом и двадесет осмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила АА је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања, с тим што су предложиле да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Тужена је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова њеног састава.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле АА као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) јер у конкретном случају не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити новог тумачења права. Правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву ради исплате неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом, којом је утврђено да тужбени захтеви нису основани. Побижана одлука је у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године (да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог). Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у складу су и са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужилаца на исплату тражених накнада и нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примене одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 86/19), који као *lex specialis* искључује примену опште норме из Закона о раду.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле АА, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиле АА није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побижаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 15.06.2021. године, а вредност побижаног дела пресуде за тужилу АА не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора за тужиљу АА не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиље АА није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**